JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
JEAN MISCHO
25 päivänä kesäkuuta 1998 *

1. Ranskan hallitus, jonka vaatimuksia komissio tukee väliintulijana, on valittanut asiassa T-70/94, Comafrica SpA (jäljempänä Comafrica) ja Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. (jäljempänä Dole) vastaan komissio, 11.12.1996 annetusta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiosta, [1] ja se vaatii valituksessaan tämän tuomion kumoamista niiltä osin kuin siinä on hylätty vastaajan tekemä oikeudenkäyntiväite.

2. Tässä tuomiossaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt perusteettomina kantajien vaatimukset siitä, että yhtenäisestä vähennyskertoimesta kullekin A- ja B-luokan toimijalle vuoden 1994 tariffikiintiöstä myönnettävän banaanimäärän määrittämiseksi 19 päivänä marraskuuta 1993 annettu komission asetus (EY) N:o 3190/93 [2] olisi kumottava, ja kantajien vahingonkorvausvaatimuksen, jonka ne olivat esittäneet perustamissopimuksen 178 artiklan ja 215 artiklan toisen kohdan nojalla.

3. Ennen pääasian ratkaisemista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli ottanut tutkittavaksi kantajien esittämät kumoamisvaatimukset ja hylännyt siten komission tekemän oikeudenkäyntiväitteen.

4. Ranskan hallitus katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut väärin perustamissopimuksen 173 artiklan neljättä kohtaa ja yhteisöjen tuomioistuimen tätä määräystä koskevaa oikeuskäytäntöä, kun se on katsonut, että riidanalaisen asetuksen 1 artikla koski kantajia suoraan ja erikseen.

Tämän valituksen epätavallisuus

5. Tämä ei tosin ole ensimmäinen kerta, kun yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi on saatettu banaanialan yhteistä markkinajärjestelyä koskeva riita, mutta nyt esillä oleva asia on luonteeltaan epätavallinen.

6. Valituksen on nimittäin tehnyt Ranskan tasavalta, joka ei ollut asianosaisena tai väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Tässä asiassa sovelletaan tietääkseni ensimmäistä kertaa EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan kolmatta kohtaa.

* Alkuperäinen kieli: ranska.

1 — Kok. 1996, s. II-1741.

2 — EYVL L 285, s. 28.

7. Kyseisestä määräyksestä ja saman artiklan toisesta kohdasta ilmenee, että jäsenvaltion ei tarvitse osoittaa, että sillä on valituksen osalta asiavaltuus.

8. Toisaalta saman artiklan ensimmäisen kohdan mukaan yhteisöjen tuomioistuimeen saadaan valittaa sellaisista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksistä, "joilla ratkaistaan prosessiväite toimivallan puuttumisesta tai siitä, että asia on jätettävä tutkittavaksi ottamatta".

9. Lisäksi yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklassa määrätään, että valituksessa saadaan vaatia ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksen kumoamista kokonaan tai osittain sekä ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjen vaatimusten hyväksymistä osittain tai kokonaan, mutta ei uusien vaatimusten hyväksymistä.

10. Viimeksi mainittua artiklaa noudatetaan tässä asiassa, koska Ranskan hallitus vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion osittaista kumoamista ja komission ensimmäisessä oikeusasteessa esittämien vaatimusten hyväksymistä niiltä osin kuin nämä vaatimukset koskevat kanteen tutkimatta jättämistä.

11. On huomattava, että valituksessa ei vaadita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen lopullisen asiaratkaisun muuttamista, eli siinä ei kyseenalaisteta kanteen hylkäämistä. Jos omaksuttaisiin muodollinen tai formalistinen lähestymistapa, voitaisiin väittää, että valituksenalaisen tuomion tuomiolauselmaa ei tällaisen valituksen johdosta muutettaisi. Olisiko näin ollen katsottava, että valituksessa ei vaadita työjärjestyksen 113 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksen "kumoamista kokonaan tai osittain"?

12. Tällainen päättelytapa ei kuitenkaan kestäisi lähempää tarkastelua. Valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman sanamuodon lisäksi on nimittäin otettava myös huomioon ne vaiheet, jotka ovat edeltäneet tuomiolauselman antamista. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöstä hylätä kanne edeltää tuomion osa, jonka otsikko on "Tutkittavaksi ottaminen" ja jonka lopussa kyseinen tuomioistuin nimenomaisesti toteaa ottavansa kanteen tutkittavaksi ja hylkäävänsä näin komission erityisesti esittämän oikeudenkäyntiväitteen. Näin tehdessään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt päätöksen oikeudenkäyntiväitteen hylkäämisestä EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetulla tavalla.

13. Se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tämän jälkeen johdonmukaisesti siirtynyt tutkimaan pääasiaa ja että se ei ole antanut erillistä tuomiota pelkästä oikeudenkäyntiväitteen hylkäämisestä (kuten olisi tehty, jos väite olisi hyväksytty), ei muuta sitä, että kyseinen tuomioistuin on tehnyt kaksi peräkkäistä päätöstä. Valituksen kohteena on voitava olla kumpikin tällaisista päätöksistä.

14. Valituksen käsittelyn kannalta ei myöskään ole merkitystä sillä, että Ranskan hallituksen valitus on luonteeltaan sellainen valitus, joka on tehty niin sanotusti yhteisön oikeuden oikean tulkinnan ja soveltamisen varmistamiseksi. Koska EY:n tuomioistuimen perussäännön mukaan valituksen voivat tehdä myös "jäsenvaltiot ja yhteisön toimielimet, jotka eivät ole olleet väliintulijoina asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa", tällainen valitus on katsottava mahdolliseksi.

15. Lopuksi on todettava, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklasta ilmenee, että valituksen on koskettava oikeuskysymystä. Se, onko kyseinen asetus koskenut kantajia perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla suoraan ja erikseen, on oikeuskysymys, kuten yhteisöjen tuomioistuin on jo aiemminkin todennut. [3]

16. Näin ollen ei ole epäilyksiä siitä, etteikö valitusta voitaisi ottaa tutkittavaksi.

Kanteeseen liittyvät oikeussäännöt

17. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut kanteeseen liittyvistä oikeussäännöistä seuraavaa:

"1 Ennen vuotta 1993 banaanien kaupan pitäminen yhteisössä oli järjestetty eri kansallisten järjestelmien mukaisesti. Banaaneja hankittiin kolmesta eri lähteestä, joiden mukaan banaanit jaoteltiin yhteisössä tuotettuihin banaaneihin, banaaneihin, jotka oli tuotettu sellaisissa valtioissa, joiden kanssa yhteisö oli tehnyt Lomén yleissopimuksen (jäljempänä AKT-banaanit), ja muissa valtioissa tuotettuihin banaaneihin (jäljempänä kolmansien maiden banaanit).

2 Tämän alan yhteinen markkinajärjestely perustettiin banaanialan yhteisestä markkinajärjestelystä 13 päivänä helmikuuta 1993 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 404/93 [4] (jäljempänä asetus N:o 404/93), jolla otettiin käyttöön 1.7.1993 alkaen sovellettava, aikaisemmat kansalliset järjestelmät korvaava yhteinen tuontijärjestelmä. Asetusta N:o 404/93 on viimeksi muutettu maatalouden alalla tarvittavista mukautuksista ja siirtymätoimenpiteistä Uruguayn kierroksen monenkeskisten kauppaneuvottelujen

3 — Asia C-209/94 P, Buralux ym. v. neuvosto, tuomio 15.2.1996 (Kok. 1996, s. I-615).

4 — EYVL L 47, s. 1.

yhteydessä tehtyjen sopimusten täytäntöönpanemiseksi 22 päivänä joulukuuta 1994 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 3290/94. [5] Tässä asiassa on kyse asetuksesta N:o 404/93 sen 13.2.1993 annetussa muodossa.

3 Kolmansien maiden kanssa käytävän kaupan järjestelmä, josta säädetään asetuksen N:o 404/93 IV osastossa, edellyttää, että kolmansien maiden banaanien ja muiden kuin perinteisten AKT-banaanien tuonnille vahvistetaan vuosittain tariffikiintiö. Käsitteet AKT-valtioiden 'perinteinen tuonti' ja 'muu kuin perinteinen tuonti' on määritelty asetuksen N:o 404/93 15 artiklan 1 kohdassa. 'Perinteisellä AKT-valtioiden tuonnilla' tarkoitetaan niitä asetuksen N:o 404/93 liitteessä vahvistettuja banaanimääriä, jotka tuodaan sellaisista AKT-valtioista, jotka ovat perinteisesti vieneet yhteisöön banaaneja. AKT-valtioiden viemiä, tämän ylittäviä määriä kutsutaan "muiksi kuin perinteisiksi AKT-banaaneiksi".

4 Asetuksen N:o 404/93 20 artiklassa komissio valtuutetaan antamaan 27 artiklassa säädetyn hallintokomiteamenettelyn mukaisesti yksityiskohtaiset soveltamissäännöt, jotka koskevat erityisesti tuontitodistusten myöntämistä toimijoiden eri luokille, kyseisten todistusten myöntämisen taajuutta ja sitä banaanien vähimmäismäärää, joka todistuksensaamiskelpoisten toimijoiden on ollut pidettävä kaupan. Asetuksen N:o 404/93 IV osaston täytäntöönpanoa koskevat yksityiskohtaiset säännöt on vahvistettu banaanien tuontia yhteisöön koskevan järjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 10 päivänä kesäkuuta 1993 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1442/93 [6] (jäljempänä asetus N:o 1442/93).

5 Asetuksen N:o 404/93 18 artiklan 1 kohdassa säädetään, että kolmansien maiden banaanien ja muiden kuin perinteisten AKT-banaanien tuonnin tariffikiintiöksi vahvistetaan vuosittain 2 miljoonaa tonnia/nettopaino ja että uuden markkinajärjestelyn ensimmäisen toimintakauden eli vuoden 1993 toisen vuosipuoliskon ajaksi tariffikiintiöksi vahvistetaan 1 miljoona tonnia/nettopaino. Tariffikiintiön rajoissa kolmansien maiden banaanien tuonnista on perittävä maksu, joka on 100 ecua tonnilta, ja muiden kuin perinteisten AKT-banaanien on tapahduttava tullitta. Kiintiön ulkopuolisesta tuonnista on perittävä maksu, joka on vastaavasti 750 tai 850 ecua tonnilta.

— —

9 Vuosittaisen tariffikiintiön rajoissa tapahtuvat tuonnit ja tätä varten myönnettävät todistukset on jaettava 19 artiklan mukai-

5 — EYVL L 349, s. 105.

6 — EYVL L 142, s. 6.

sesti toimijoiden kolmelle luokalle seuraavasti:

— 66,5 prosenttia sellaisille toimijoille, jotka ovat pitäneet kaupan kolmansien maiden banaaneja ja/tai muita kuin perinteisiä AKT-banaaneja;

— 30 prosenttia sellaisille toimijoille, jotka ovat pitäneet kaupan yhteisön banaaneja ja/tai perinteisiä AKT-banaaneja;

— 3,5 prosenttia sellaisille yhteisöön sijoittautuneille toimijoille, jotka ovat alkaneet pitää kaupan vuodesta 1992 alkaen muita kuin yhteisön banaaneja ja/tai muita kuin perinteisiä AKT-banaaneja.

10 Asetuksella N:o 404/93 käyttöön otetun, edellä kuvaillun järjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä, joista on säädetty asetuksessa N:o 1442/93, on syytä tuoda esiin seuraavat säännökset.

— —

12 Kyseisen asetuksen 5 artiklassa säädetään, että jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset vahvistavat vuoden 1994 osalta viimeistään 1 päivänä lokakuuta 1993 ja seuraavien vuosien osalta viimeistään 1 päivänä heinäkuuta kunkin rekisteröimänsä A- ja B-luokan toimijan sitä vuotta, jolle kiintiö on avattu, edeltävää vuotta edeltäneiden kolmen vuoden aikana kaupan pitämien, 3 artiklan mukaisesti toimijan harjoittamien toimintojen luonteen mukaan eriteltyjen määrien keskiarvon. Tätä keskiarvoa kutsutaan viitemääräksi.

13 Kyseisen asetuksen 3 artiklan 1 kohdan mukaan A- ja B-luokan toimijana on pidettävä talouden edustajaa tai mitä tahansa muuta yksikköä, joka on omaan lukuunsa toteuttanut yhtä tai useampaa seuraavista toiminnoista:

a) kolmansista maista ja/tai AKT-valtioista peräisin olevien vihreiden banaanien ostamista tuottajilta tai mahdollisesti niiden tuottamista, jota seuraa niiden toimittaminen yhteisöön ja myyminen yhteisössä (jäljempänä a-luokan toiminta);

b) vihreiden banaanien hankintaa ja niiden omistajana niiden vapaaseen liikkeeseen luovuttamista sekä niiden myyntiin saattamista niiden saattamiseksi myöhemmin yhteisön markkinoille siten, että tuotteen pilaantumista tai menettämistä koskevat riskit

rinnastetaan omistajan tuotteesta ottamaan riskiin (jäljempänä b-luokan toiminta);

c) vihreiden banaanien kypsyttämistä niiden omistajana sekä niiden yhteisön markkinoille saattamista (jäljempänä c-luokan toiminta).

Näitä toimintoja harjoittavia toimijoita kutsutaan jäljempänä vastaavasti ensimmäisen vaiheen tuojiksi, toisen vaiheen tuojiksi ja kypsyttäjiksi.

14 Kyseisen asetuksen 5 artiklan 2 kohdassa vahvistetaan kaupan pidettyihin määriin sovellettavat painotuskertoimet, jotka vaihtelevat harjoitetun toiminnan perusteella. Asetuksen kolmannen perustelukappaleen mukaan näillä kertoimilla on toisaalta tarkoitus ottaa huomioon vastuulle otetun taloudellisen toiminnon ja siitä aiheutuvien kaupallisten riskien merkittävyys ja toisaalta oikaista niitä kielteisiä vaikutuksia, jotka syntyvät samojen tuotemäärien useaan kertaan laskemisesta kauppaketjun eri vaiheissa.

15 Kyseisen asetuksen 6 artikla kuuluu seuraavasti:

'Tarvittaessa komissio vahvistaa vuotuisen tariffikiintiön sekä 5 artiklassa tarkoitettujen toimijoiden viitemäärien yhteismäärän perusteella kullekin toimijaluokalle yhtenäisen vähennyskertoimen, jota sovelletaan kunkin toimijan viitemäärään tälle myönnettävän määrän vahvistamiseksi.

Jäsenvaltioiden on vahvistettava kyseinen määrä jokaisen A- ja B-luokan rekisteröidyn toimijan osalta ja toimitettava tieto siitä kyseiselle toimijalle viimeistään 1 päivänä elokuuta ja vuoden 1994 osalta viimeistään 1 päivänä marraskuuta 1993.'

— —

18 — — Komissio antoi 19.11.1993 asetuksen (ETY) N:o 3190/93 — —. Asetuksen N:o 3190/93 1 artikla kuuluu seuraavasti:

'Asetuksen (ETY) N:o 404/93 18 ja 19 artiklan tariffikiintiöstä kullekin A- ja B-luokan toimijalle myönnettävä määrä 1 päivän tammikuuta ja 31 päivän joulukuuta 1994 väliseksi ajaksi saadaan soveltamalla asetuksen (ETY) N:o 1442/93

5 artiklan mukaisesti määritettyyn toimijan viitemäärään yhtenäistä vähennyskerrointa seuraavasti:

— A-luokan toimijat: 0,506617

— B-luokan toimijat: 0,430217.'"

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi kanteen tutkittavaksi ottamisesta

18. Niiden perustelujen osalta, joita asianosaiset olivat esittäneet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa komission oikeudenkäyntiväitteen osalta, tyydyn viittaamaan valituksenalaisen tuomion 32—37 kohtaan.

19. Sitä vastoin on tarpeen palauttaa yksityiskohtaisesti mieleen se, miten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut oikeudenkäyntiväitteen. Tuomioistuimen arviointi oikeudenkäyntiväitteestä on seuraava:

"38 Perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa annetaan yksityisille oikeussubjekteille oikeus nostaa kanne kaikista sellaisista päätöksistä, jotka siitä huolimatta, että ne on annettu asetuksena, koskevat niitä suoraan ja erikseen. Yhteisöjen tuomioistuimen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan eräs tämän määräyksen tavoitteista on sen estäminen, että yhteisöjen toimielimet voisivat pelkästään asetuksen muodon valitsemalla estää yksityistä oikeussubjektia nostamasta kannetta päätöksestä, joka koskee tätä suoraan ja erikseen. On selvää, että tietyn muodon valitseminen ei sellaisenaan voi muuttaa säädöksen tai päätöksen lainsäädännöllistä luonnetta. [7]

39 Yhteisöjen tuomioistuin ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ovat myös katsoneet, että kumottavaksi vaaditun säädöksen voidaan katsoa koskevan taloudellisia toimijoita erikseen vain, jos sillä vaikutetaan niiden oikeudelliseen asemaan sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella nämä toimijat erotetaan kaikista muista henkilöistä ja yksilöidään ne samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu. [8]

40 Naudanlihaa koskevan tariffikiintiön hallinnointia koskeneen tapauksen yhteydessä yhteisöjen tuomioistuin on lisäksi katsonut, että komission asetus, jossa määrättiin niistä edellytyksistä, joilla jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten oli hyväksyttävä tuontitodistushakemukset, koski erikseen niitä toimijoita, jotka jo olivat hakeneet tällaisia

7 — Yhdistetyt asiat 789/79 ja 790/79, Calpak ja Società Emiliana Lavorazione Frutta v. komissio, tuomio 17.6.1980 (Kok. 1980, s. 1949, 7 kohta) ja asia T-476/93, FRSEA ja FNSEA v. neuvosto, määräys 28.10.1993 (Kok. 1993, s. II-1187, 19 kohta).

8 — Asia C-131/92, Arnaud ym. v. neuvosto, tuomio 24.5.1993 (Kok. 1993, s. I-2573).

todistuksia silloin, kun asetus annettiin. [9] Kun yhteisöjen tuomioistuin päätti, että asetus koski kyseisiä toimijoita erikseen, se otti huomioon sen seikan, että kun komissio määräsi, missä määrin hakemukset voidaan hyväksyä, käyttäen perusteena tehtyjen hakemusten kohteena olevaa kokonaismäärää, jota ei enää voinut kasvattaa uusilla hakemuksilla, se oli itse asiassa jo päättänyt, miten tehdyt hakemukset oli ratkaistava. Yhteisöjen tuomioistuin katsoi näin ollen, että kyseistä asetusta oli pidettävä joukkona yksittäistapausta koskevia päätöksiä eikä perustamissopimuksen 189 artiklassa tarkoitettuna yleisesti sovellettavana toimenpiteenä.

41 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että käsiteltävänä olevassa asiassa asetusta N:o 3190/93 sovelletaan ainoastaan toimijoihin, jotka olivat hakeneet vuodelle 1994 viitemäärää A- tai B-luokan banaanien tuontiin ja saaneet sen. Siinä ilmoitetaan kaikille toimijoille, joita asia koskee, että se banaanimäärä, joka toimijalla on oikeus tuoda vuoden 1994 tariffikiintiön rajoissa, voidaan vahvistaa soveltamalla yhtenäistä vähennyskerrointa toimijan viitemäärään. Koska asetuksella N:o 3190/93 ei ole muuta lainsäädännöllistä tarkoitusta kuin mainitun vähennyskertoimen vahvistaminen ja julkaiseminen, sen välitön ja suora vaikutus on, että kukin toimija voi soveltaa vähennyskerrointa sille jo myönnettyyn viitemäärään, jolloin toimija voi määrittää sen lopullisen määrän, joka sille myönnetään. Tällaisenaan asetusta N:o 3190/93 on pidettävä joukkona yksittäisille toimijoille osoitettuja yksittäistapausta koskevia päätöksiä, joilla todellisuudessa ilmoitetaan ne tarkat määrät, jotka kullakin toimijalla on vuonna 1994 oikeus tuoda.

42 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ottaa huomioon myös sen, että komissio ei ole kiistänyt kantajien väitettä, jonka mukaan asetus N:o 3190/93 koskee niitä myös suoraan, koska siinä ei jätetä jäsenvaltioille lainkaan harkintavaltaa tuontitodistusten antamisessa.

43 Asetuksen N:o 3190/93 kumoamista koskevat vaatimukset on näin ollen otettava tutkittavaksi."

Arviointi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämistä perusteluista ja valituksen yhteydessä esitetyistä väitteistä

20. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on aluksi viitannut siihen hyvin tunnettuun yhteisöjen lainkäyttöelinten oikeuskäytäntöön, jonka mukaan kumottavaksi vaaditun toimen voidaan katsoa koskevan taloudellisia toimijoita erikseen vain, jos sillä vaikutetaan niiden oikeudelliseen asemaan sellaisen tosi-

9 — Asia C-354/87, Weddel, tuomio 6.11.1990 (Kok. 1990, s. I-3847, 19— 23 kohta).

asiallisen tilanteen takia, jonka perusteella nämä toimijat erottuvat kaikista muista henkilöistä ja ne voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (valituksenalaisen tuomion 38 ja 39 kohta). Tämän jälkeen se on viitannut asiassa Weddel vastaan komissio annettuun yhteisöjen tuomioistuimen tuomioon. Se on selvästikin katsonut, että asia Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vastaan komissio vastaa täysin kyseistä asiaa (valituksenalaisen tuomion 40 kohta).

21. Asiassa Weddel vastaan komissio kyse oli 4 617 tonnin tariffikiintiön avaamisesta. Kantaja oli hakenut tuontitodistuksia 320 000 tonnin kokonaismäärälle. Se riitautti kyseessä olleen asetuksen säännöksen, jossa täsmennettiin, että 4 617 tonnia suurempaa määrää koskevia hakemuksia tulkittiin automaattisesti niin, että ne koskivat vain 4 617 tonnin määrää. Tällä pyrittiin estämään se, että toimijat voisivat saada haltuunsa suuren osan avattua kiintiötä pelkästään niin, että ne esittävät huomattavasti liioiteltuja hakemuksia.

22. Kyseessä olleessa asetuksessa säädettiin lisäksi, että jokaisen hakemuksen osalta myönnettäisiin enintään 0,2425 prosenttia haetusta määrästä. [10]

23. Näin ollen *jokainen toimija* pystyi etukäteen määrittämään niille myönnettävän lopullisen määrän. Tämän määrän laskemiseksi oli ainoastaan kerrottava korjauskertoimella joko hakemuksen tarkka määrä, jos tämä määrä oli alle 4 617 tonnia, tai 4 617 tonnin määrä, jos hakemuksen määrä ylitti tämän enimmäismäärän.

24. Yhteisöjen tuomioistuin päätteli tästä, että "vaikka komissiolla oli tiedossaan pelkästään jo haetut määrät, se oli jo päättänyt siitä, miten jokaista tehtävää hakemusta käsiteltäisiin" ja että tämän vuoksi kyseessä oli "asetuksen muodossa tehty joukko yksittäispäätöksiä, joista jokainen vaikutti kulloisenkin hakijan asemaan".

25. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa seuraavaa:

" — — käsiteltävänä olevassa asiassa asetusta N:o 3190/93 sovelletaan ainoastaan toimijoihin, jotka olivat hakeneet vuodelle 1994 viitemäärää A- tai B-luokan banaanien tuontiin ja *saaneet* [11] sen. Siinä ilmoitetaan kaikille toimijoille, joita asia koskee, että se banaanimäärä, joka toimijalla on oikeus tuoda vuoden 1994 tariffikiintiön rajoissa, voidaan vahvistaa soveltamalla yhtenäistä vähennyskerrointa

10 — Tuoreen, jäähdytetyn tai jäädytetyn korkeatasoisen naudanlihan tuontitodistusten myöntämisestä 18 päivänä syyskuuta 1987 annettu komission asetus (ETY) N:o 2806/87 (EYVL L 268, s. 59).

11 — Kursivointi tässä.

toimijan [12] viitemäärään. Koska asetuksella N:o 3190/93 ei ole muuta lainsäädännöllistä tarkoitusta kuin mainitun vähennyskertoimen vahvistaminen ja julkaiseminen, sen välitön ja suora vaikutus on, että kukin toimija voi soveltaa vähennyskerrointa *sille jo myönnettyyn viitemäärään*, [13] jolloin toimija voi määrittää sen lopullisen määrän, joka sille myönnetään. Tällaisenaan asetusta N:o 3190/93 on pidettävä joukkona yksittäisille toimijoille osoitettuja yksittäistapausta koskevia päätöksiä, joilla todellisuudessa ilmoitetaan ne *tarkat määrät, jotka kullakin toimijalla on vuonna 1994 oikeus tuoda.*" [14]

26. Samoin kuin komissio en ole vakuuttunut siitä, että Weddel-tapaus ja Comafrica ja Dole -tapaus ovat riittävän samankaltaisia. En ole varsinkaan vakuuttunut siitä, että nyt kyseessä olevalla järjestelmällä olisi seuraavat piirteet:

— toimija on "saanut" viitemäärän, ja sille on "myönnetty" viitemäärä ennen asetuksen N:o 3190/93 antamista;

— jokainen toimija pystyy määrittämään sille myönnettävän lopullisen määrän, jonka se saa tuoda vuonna 1994, pelkästään kertomalla tuntemansa määrän vähennyskertoimella.

27. Toisin kuin naudanliha-alalla sovellettavassa järjestelmässä, banaanialalla käyttöön otettu järjestelmä on erittäin monimutkainen, ja ne luvut, jotka toimija esittää toimivaltaisille viranomaisille, voivat poiketa huomattavasti niistä luvuista, joita käytetään lopullisessa kertolaskussa. Kuvailen seuraavaksi tämän menettelyn kulkua.

28. Asetuksen N:o 1442/93 4 artiklan mukaan jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on laadittava erilliset luettelot A- ja B-luokan toimijoista ja kunkin toimijan osalta määristä, joita tämä on pitänyt kaupan kolmen edeltävän vuoden aikana. Tämän vuoksi toimijoiden on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille banaanimäärien yhteismäärät erotellen ne

— banaanien alkuperän mukaan (kolmansista maista peräisin olevat banaanit ja muiden kuin perinteisten AKT-banaanien määrät, AKT-banaanit, yhteisössä tuotetut banaanit),

— kunkin kyseisistä yksityiskohtaisista säännöistä annetun asetuksen N:o 1442/93 3 artiklan 1 kohdassa määritellyn taloudel-

12 — Kursivointi tässä.
13 — Kursivointi tässä.
14 — Kursivointi tässä.

lisen toiminnon mukaan (vihreiden banaanien ostaminen, banaanien toimittaminen ja vapaaseen liikkeeseen luovuttaminen omistajana, kypsyttäminen omistajana).

29. Kuten valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee, saatujen kokemusten mukaan toimijat voivat tehdä virheitä tässä menettelyssä.

30. Menettelyn toisessa vaiheessa toimivaltaisten viranomaisten on vahvistettava kunkin rekisteröimänsä A- ja B-luokan toimijan viimeisen kolmen vuoden aikana kaupan pitämien, toimijan harjoittamien toimintojen luonteen mukaan eriteltyjen määrien keskiarvo.

31. Kyseistä keskiarvoa kutsutaan tietyissä kieliversioissa "viitemääräksi" ja tietyissä taas määrälliseksi viitteeksi (ranskaksi référence quantitative). Voidaan katsoa, että varsinkin jälkimmäisellä ilmauksella pyritään ilmaisemaan se, että kysymys ei ole jo myönnetystä määrästä, vaan myöhempien toimenpiteiden pohjana käytettävästä viitteestä.

Viitemäärän laskemiseksi toimivaltainen viranomainen kertoo kaupan pidetyt määrät painotuskertoimilla (57 %, 15 % tai 28 %) 3 artiklassa tarkoitettujen toimintojen mukaan, mistä aiheutuu uusi virheen mahdollisuus.

32. Asetuksen N:o 1442/93 8 artiklassa säädetään seuraavaa: "Toimivaltaisten viranomaisten on suoritettava kaikki asianmukaiset tarkastukset toimijoiden esittämien hakemusten ja näitä tukevien asiakirjojen paikkansapitävyyden todentamiseksi. Tätä tarkoitusta varten ne voivat erityisesti ottaa huomioon yritysten omien ja ulkopuolisten tilintarkastajien asiantuntijalausunnot ja kertomukset."

33. Asetuksessa N:o 1442/93 ei säädetä siitä, että ne tulokset, joihin toimivaltaiset viranomaiset päätyvät kaikkien näiden tarkastusten päätteeksi, olisi saatettava toimijoiden tietoon, ennen kuin toimivaltaiset viranomaiset siirtyvät menettelyn kolmanteen päävaiheeseen eli siihen, että ne toimittavat komissiolle rekisteröimiään toimijoita koskevan "painotettujen viitemäärien yhteismäärän" ja "kunkin toiminnon osalta kaupan pidettyjen banaanien yhteismäärän" (5 artiklan 3 kohta).

34. Jos toimivaltainen viranomainen on noudattanut asianmukaisesti näitä menettelysääntöjä, yksittäinen toimija ei siis tiedä niitä tätä toimijaa koskevia määriä, jotka toimivaltainen viranomainen on lopulta sisällyttänyt kyseisiin kahteen komissiolle ilmoittamaansa yhteismäärään.

35. On nimittäin tärkeää huomata, että komissiolle ilmoitetaan nimenomaisesti juuri yhteismäärät eikä siis yksittäisiä toimijoita koskevat määrät. Komissio on myös vahvistanut tämän ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kysymykseen antamassaan vastauksessa

(Doc. JUR(96) 01479, 15.2.1996), jossa se toteaa seuraavaa:

"On myös syytä muistuttaa, että komissiolle ilmoitettiin ainoastaan väliaikaiset viitemäärien yhteismäärät jokaisen jäsenvaltion toimijoiden osalta. Komissiolle ei ole ilmoitettu yksittäisten toimijoiden mukaan eriteltyjä määriä."

36. Komissio puolestaan vastaa menettelyn seuraavasta vaiheesta (asetuksen N:o 1442/93 6 artikla), jossa se vertaa jäsenvaltioiden sille ilmoittamia toimijoiden viitemäärien yhteismääriä vuotuiseen tariffikiintiöön.

37. Jos hakemusten yhteismäärien summa ylittää vuotuisen tariffikiintiön, komissio vahvistaa "kullekin toimijaluokalle yhtenäisen vähennyskertoimen, jota sovelletaan kunkin toimijan viitemäärään tälle *myönnettävän* määrän vahvistamiseksi" (6 artiklan 1 kohta).

38. Lopuksi jäsenvaltioiden on *vahvistettava* kyseinen määrä jokaisen rekisteröimänsä toimijan osalta ja *toimitettava tieto* siitä kyseiselle toimijalle (6 artiklan 2 kohta).

39. Kyseinen toimija saa siten todellisuudessa tietoonsa sille myönnetyn määrän vasta tässä vaiheessa.

40. Asian käsittelyssä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on lisäksi ilmennyt, että komissio ei pelkästään suorittanut kyseistä laskutoimitusta, vaan se asetti kyseenalaiseksi jäsenvaltioiden sille toimittamat yhteismäärät. Se velvoitti nimittäin jäsenvaltioita korjaamaan toistamiseen tiettyjä viitemääriä, jotka jäsenvaltiot olivat ja aiemmassa menettelyn vaiheessa tarkastaneet ja mahdollisesti oikaisseet ennen yhteismäärien toimittamista komissiolle.

41. Valituksenalaisen tuomion 65 kohdasta ilmenee nimittäin komission myöntäneen, että "jäsenvaltioiden alun perin ilmoittamista viitemääristä komissiossa on jouduttu toteamaan, että määriä on laskettu kahteen kertaan eri luokkiin kuuluvaa toimintaa harjoittavia toimijoita koskevissa luvuissa ja että näissä luvuissa on päällekkäisyyksiä, minkä vuoksi komissio on pyrkinyt oikaisemaan lukuja ennen vähennyskertoimen soveltamista [tällä epäilyksettä tarkoitetaan kertoimen 'laskemista']".

42. Valituksenalaisen tuomion 64 kohdan mukaan komissio on todennut, että "komission yksiköt" ovat oikaisseet viitemääriä tai että viitemäärät on oikaistu "näiden kehotuksesta". Komissio ja jäsenvaltiot ovat toisin sanoen yhteisymmärryksessä oikaisseet tiettyjä lukuja.

43. Tietyissä tapauksissa ei ollut mahdollista "saavuttaa yksimielisyyttä niiden jäsenvaltioiden kanssa, joita asia koski, ja komission oli pakko vähentää" kahta jäsenvaltiota koskevia lukuja 170 000 tonnilla. Voitaisiin kysyä, mitä lukuja nämä kaksi jäsenvaltiota lopulta käyttivät "myöntäessään" toimijakohtaiset kiintiöt, mutta tämän kysymyksen lähempi tarkastelu ei ole tarpeen tässä yhteydessä (valituksenalaisen tuomion 66 kohta).

44. Joka tapauksessa on selvää, että yksikään toimija ei voinut olla varma siitä, että jäsenvaltion sille ilmoittamat luvut olivat ne luvut, joita lopulta käytettiin myönnettäessä sille vuotuista kiintiötä.

45. Lopuksi on huomattava, että asetuksessa N:o 3190/93 itsessään ei täsmennetä sitä, mitä tarkoitetaan "komission arvioimien, kahteen kertaan laskettujen määrien vähentämisellä" (toiseksi viimeinen perustelukappale).

46. Yksittäinen toimija ei näin ollen pystynyt itse määrittämään

— toimivaltaisen kansallisen viranomaisen sille ilmoittamien lukujen perusteella tai

— riidanalaisen asetuksen säännösten perusteella

sitä tätä toimijaa koskevaa yksittäistä viitemäärää, johon oli sovellettava vähennyskerrointa, eikä siten myöskään niitä "tarkkoja määriä, jotka kullakin toimijalla [oli] vuonna 1994 oikeus tuoda".

47. Mielestäni ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siis toiminut virheellisesti tehdessään vastakkaisen päätelmän (41 kohdan lopussa) ja päätellessään, että asetuksessa N:o 3190/93 yksilöitiin toimijat vastaavasti kuin nimenomaiset adressaatit.

48. Lisäksi, kuten komissio on perustellusti korostanut, kyseinen asetus "koskee ainoastaan tulevaa tai syntymässä olevaa oikeutta tuontitodistuksiin niin, että tätä koskevat *hakemukset on esitettävä* jokaisen vuosineljänneksen viimeisen kuukauden ensimmäisen viikon aikana asetuksen N:o 1442/93 9 artiklan 2 kohdan mukaisesti".

49. Toisin sanoen tuontitodistukset myönnetään ainoastaan neljännesvuosittain. Tässä tarkoituksessa aluksi vahvistetaan "ohjeelliset määrät tuontitodistusten antamiseksi neljännesvuosittain yhteisön markkinatietojen ja -ennusteiden mukaisesti — — yhteisön tuo-

tantoa ja kulutusta sekä tuontia ja vientiä koskevan arvion perusteella".

50. Seuraavaksi "toimijoiden on jätettävä tiettyä vuosineljännestä koskevat tuontitodistushakemuksensa — — jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille — — siltä määrältä, johon niillä on kyseiseksi neljännesvuodeksi valtuudet niille myönnetyn vuotuisen kokonaismäärän rajoissa — —.

51. Jos määrät, joille tuontitodistuksia haetaan yhden/usean toimijaluokan nimissä, ylittävät tuntuvasti vahvistetun ohjeellisen määrän, on — — vahvistettava hakemuksiin sovellettava *yhtenäinen vähennysprosentti*" [15] (asetuksen N:o 1442/93 9 artiklan 2 ja 3 kohta).

52. Lisäksi toimivaltaisten viranomaisten on annettava tuontitodistus kullekin toimijalle kunkin luokan osalta erikseen 6 artiklan mukaisesti myönnetyn vuotuisen määrän perusteella (asetuksen N:o 1442/93 9 artiklan 5 kohta).

53. Kyseessä oleva tilanne eroaa näin ollen perustavanlaatuisesti asiasta Weddel vastaan komissio, jossa jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten tehtävänä oli ainoastaan myöntää välittömästi tuontitodistukset niin, että ne pelkästään suorittivat komission asetuksessa säädetyllä tavalla kertolaskun, jonka jokainen toimija pystyi myös itse suorittamaan.

54. Voidaan siis jopa kysyä, koskiko nyt esillä olevassa asiassa kyseessä oleva asetus mainittuja toimijoita suoraan, kun huomioon otetaan kaikki ne vaiheet, jotka seurasivat asetuksen julkaisemista. Tältä osin on huomattava, että tuontitodistushakemukset tehtiin muodollisesti vasta vuosittaisten kiintiöiden ilmoittamisen jälkeen ja että tietylle vuosineljännekselle myönnettävät todistukset eivät aina perustuneet sellaiseen laskutoimitukseen, jossa myönnetty vuotuinen kiintiö jaettaisiin neljällä.

55. Vastauskirjelmässään komissio on esittänyt vielä muitakin perusteluita sen tueksi, että "asialla Weddel ei ole mitään merkitystä nyt esillä olevassa asiassa". Comafrica ja Dole ovat pyrkineet täydentävässä kirjelmässään osoittamaan komission perustelut vääriksi.

56. Komissio väittää ensinnäkin, että asiassa Weddel vastaan komissio kyseisellä todistusta hakeneella toimijalla oli todistuksen myöntämisen jälkeen velvollisuus maahantuontiin ja tätä velvollisuutta oli tehostettu useiden erilaisten seuraamusten uhalla. Erityisesti uhkana oli se, että toimija menettäisi jo antamansa vakuuden, josta aiheutuvista kuluista se jo vastasi. Kyseisessä asiassa riidanalaisella

15 — Kursivointi tässä.

asetuksella puututtiin näin taannehtivasti tällaisten toimijoiden oikeuksiin ja velvollisuuksiin.

57. Olen komission kanssa samaa mieltä siitä, että nyt esillä oleva tilanne on aivan erilainen, koska asetus N:o 3190/93 koskee ainoastaan tulevaa tai syntymässä olevaa oikeutta tuontitodistukseen, jota on vielä haettava.

58. Komissio on kiinnittänyt huomiota myös siihen, että ne todistukset, jotka toimijat mahdollisesti saavat, ovat luovutuskelpoisia. Tuontitodistus on komission mukaan siten pelkkä kaupankäynnin kohde. Asiassa Weddel vastaan komissio esitetyistä lausumista, joita ei ole riitautettu, ilmenee kuitenkin, että mainitussa asiassa kyseessä olleet todistukset voitiin myös luovuttaa, ja yhteisöjen tuomioistuin on tästä huolimatta ottanut kanteen kyseisessä asiassa tutkittavaksi.

59. Voitaisiin vielä todeta, että toisin kuin nyt esillä olevassa asiassa, Weddel-yhtiön kanne koski ainoastaan erittäin välillisesti korjauskertoimen vahvistamista. Tämä yhtiö oli nimittäin riitauttanut komission päätöksen siitä, että hakemusten ylärajaksi asetettaisiin käytettävissä oleva määrä. Tästä komission toimenpiteestä seurasi välttämättä se, että kyseisen määrän ylittäviä yksittäisten hakemusten kohteena olevia määriä alennettiin — ja näin tehtiin myös Weddelin hakemukselle — ja päätös vaikutti korkeintaan välillisesti niihin toimijoihin, joiden hakemuksilla ei ylitetty säädettyä enimmäismäärää. Weddel voitiin siten erottaa muista todistuksenhakijoista.

60. On silti todettava, että asiassa Weddel vastaan komissio antamassaan tuomiossa yhteisöjen tuomioistuin ei pohjannut perustelujaan tähän seikkaan (johon se ainoastaan viittasi tuodessaan esiin kantajayhtiön esittämät näkemykset) vaan se ainoastaan viittasi kaikkiin hakemuksiin sovellettavaan korjauskertoimeen.

61. Ollaanpa viimeksi mainitusta mitä mieltä tahansa, katson kaiken edellä esittämäni perusteella, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt virheen asetusta N:o 3190/93 ja asetusta N:o 1442/93 koskevan tulkinnan osalta, kun se on rinnastanut täysin Comafrican ja Dolen tilanteen Weddelin tilanteeseen ja päätellyt, että Comafrican ja Dolen kanne voitiin ottaa tutkittavaksi, koska asetukset koskivat niitä erikseen.

62. On kuitenkin vielä tutkittava, voidaanko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätelmä eli se, että kanne voidaan ottaa tutkittavaksi, perustaa joihinkin muihin perusteluihin, joilla voitaisiin korvata ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämät virheelliset perustelut. Tämä perustelujen korvaaminen, jolla mahdollistetaan se, että tuomiolauselma pysytetään mutta tuomion perusteluja korjataan, on toimenpide, joka on kassaatiotyyppisessä menettelyssä täysin tavanomainen.

63. On siis vielä tutkittava, onko Comafrican ja Dolen tilanne oikein arvioituna sellainen, että on katsottava niiden voivan väittää, että riidanalainen asetus koskee niitä erikseen. Tämän tutkimiseksi on tarkasteltava muita yhteisöjen tuomioistuimessa esitettyjä argumentteja yhteisöjen tuomioistuimen sen oikeuskäytännön valossa, joka koskee 173 artiklan neljättä kohtaa.

64. Comafrica ja Dole ovat korostaneet sitä seikkaa, että asetusta N:o 3190/93 sovelletaan ainoastaan suljettuun toimijoiden joukkoon. Mielestäni ne ovat tältä osin oikeassa, koska asetus koskee todellakin tiettynä menneenä ajankohtana tietyn menettelyn mukaisesti jo tehtyjä hakemuksia, eikä uusia vastaavia hakemuksia enää voida tehdä.

65. Kyseinen suljettu joukko on myös rajallinen, koska kyseiset toimijat voidaan määritellä sen perusteella, täyttävätkö ne seuraavat menettelylliset tai aineelliset edellytykset: niiden on täytynyt tuoda tietyn luokan banaaneja asetuksen antamista edeltävän kolmen vuoden ajan ja toimittaa kyseiset luvut jäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle säädettyjä määräaikoja ja menettelysääntöjä noudattaen. Nämä edellytykset johtuvat edellä kuvailemastani lainsäädännöstä.

66. Se, että toimenpide on osoitettu suljetulle ja rajalliselle joukolle oikeussubjekteja, riittää Comafrican ja Dolen mukaan perusteeksi sille, että toimenpidettä ei ole pidettävä luonteeltaan normatiivisena vaan joukkona yksittäispäätöksiä, joista voidaan nostaa kanne. Comafrica ja Dole lainaavat useita yhteisöjen tuomioistuimen tuomioita tämän näkemyksensä tueksi. [16]

67. Tarkastelun ulkopuolelle on heti jätettävä asia Arposol vastaan neuvosto, jossa yhteisöjen tuomioistuin totesi ainoastaan, että kyseessä ollut toimenpide ei koskenut kantajaa suoraan, eikä se siis tutkinut, koskiko se sitä erikseen.

68. Myös muut mainitut asiat koskivat erilaisia tilanteita kuin nyt esillä oleva asia. Niinpä asiassa CAM vastaan komissio kanne otettiin tutkittavaksi paitsi siitä syystä, että riidanalainen toimenpide koski suljettua adressaattien joukkoa, myös ja ennen kaikkea sen vuoksi, että toimijat olivat ryhtyneet tai niiden voitiin olettaa ryhtyneen tiettyihin kaupallisiin toimenpiteisiin tietyn lainsäädännön johdosta, jota oli tämän jälkeen yhtäkkiä muutettu.

69. Asiassa Société pour l'exportation des sucres vastaan komissio kyseessä oli — toisin kuin nyt esillä olevassa asiassa — asetus, jolla

16 — Asia 100/74, CAM v. komissio, tuomio 18.11.1975 (Kok. 1975, s. 1393); asia 88/76, Société pour l'exportation des sucres v. komissio, tuomio 31.3.1977 (Kok. 1977, s. 709); asia 232/81, Agricola commerciale olio ym. v. komissio, tuomio 27.11.1984 (Kok. 1984, s. 3881); asia 264/81, Savma v. komissio, tuomio 27.11.1984 (Kok. 1984, s. 3915) ja asia 55/86, Arposol v. neuvosto, tuomio 14.1.1988 (Kok. 1988, s. 13).

oli taannehtivasti muutettu sellaisten toimijoiden oikeuksia ja velvollisuuksia, joilla oli jo todistukset ja jotka olivat siis tehneet tiettyjä sitoumuksia.

70. Asia Agricola commerciale olio ym. vastaan komissio ja asia Savma vastaan komissio koskivat puolestaan komission pyrkimystä estää asetuksella se, että kansallinen interventioelin myy tiettyjä määriä oliiviöljyä jo määritellyille tarjousten tekijöille, joiden oikeuksia ja velvollisuuksia tällä asetuksella olisi siten muutettu taannehtivasti. Nyt esillä olevassa asiassa kysymys ei kuitenkaan ole taannehtivasta vaikutuksesta.

71. Lisäksi on selvää, että koska kantajat olivat jo määriteltyjä tarjousten tekijöitä, näiden kantajien tilanne liittyi tuolloin kanteen kohteena olleeseen toimenpiteeseen paljon läheisemmin kuin valittajien tilanne nyt esillä olevassa asiassa. Kuten olen edellä todennut, valittajilla ei ole muuta yhteyttä riidanalaiseen asetukseen kuin se, että ne ovat toimittaneet aikaisempaa maahantuontiaan koskevat luvut jäsenvaltion kansalliselle viranomaiselle hakeakseen myöhemmässä vaiheessa tuontitodistuksia, jotka ovat voimassa neljännesvuoden.

72. Nämä tuomiot koskevat siis tilanteita, jotka poikkeavat huomattavasti nyt esillä olevasta tilanteesta. Comafrican ja Dolen kanteen tutkittavaksi ottamisen kannalta merkitykselliseltä vaikuttaa mielestäni sitä vastoin yhteisöjen tuomioistuimen se oikeuskäytäntö, jonka mukaan se, että toimenpide koskee suljettua ja rajallista adressaattien joukkoa, ei riitä perusteeksi sille päätelmälle, että tämä toimenpide koskee näitä adressaatteja 173 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla erikseen.

73. Yhteisöjen tuomioistuin on nimittäin todennut useasti, että se, että on mahdollista vaihtelevalla täsmällisyydellä määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin tiettyä toimenpidettä sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, ei tarkoita sitä, että olisi katsottava, että kyseinen toimenpide koskee näitä oikeussubjekteja erikseen, jos on selvää, että tällainen soveltaminen perustuu kyseisessä toimenpiteessä määriteltyihin objektiivisiin oikeudellisiin tai tosiasiallisiin edellytyksiin. [17]

74. Asetuksen N:o 3190/93 osalta on kuitenkin kyse juuri tällaisesta tilanteesta, koska — kuten Ranskan hallitus on korostanut — tällä asetuksella on kaikki säädöksen piirteet. Se on nimittäin kohteeltaan yleinen eli sillä pannaan tietyn ajanjakson osalta täytäntöön edellä mainitussa asetuksessa N:o 1442/93 määriteltyihin toimijoihin sovellettavan *kiintiöjärjestelmän osa*. Asetuksessa N:o 1442/93 asetetaan komissiolle velvollisuus toteuttaa kaikki tarpeelliset toimenpiteet yhteisen markkinajärjestelyn asianmukaisen toiminnan turvaamiseksi ja tässä tarkoituksessa velvollisuus mukauttaa ne määrät, joita aikaisemman tuonnin perusteella mahdollisesti haetaan, niihin määriin, jotka ovat perusasetuksen mukaan käytettävissä. Yhteisöjen tuomiois-

17 — Ks. esim. asia C-264/91, Abertal ym. v. neuvosto, tuomio 15.6.1993 (Kok. 1993, s. I-3265).

tuimen 17.10.1995 antamasta tuomiosta, [18] joka koskee vuoden 1993 toisen vuosipuoliskon osalta — eli juuri ennen riidanalaisen asetuksen soveltamisaikaa — sovellettavaa korjauskerrointa, ilmenee selvästi, miten kertoimen vahvistaminen on osa yleisempää komission velvollisuutta eli sitä, että sen on pantava täytäntöön perusasetus.

75. Tällaista asetusta sovelletaan välttämättä suljettuun ja rajalliseen adressaattien ryhmään, koska kyseessä voivat olla vain sellaiset toimijat, joilla on oikeus ilmaista kiinnostuksensa jaettavana olevien määrien tuomiseen. Nämä toimijat ja kyseinen ajanjakso määritetään niiden objektiivisten tietojen perusteella, joista on säädetty erityisesti perusasetuksessa.

76. Kun otetaan huomioon riidanalaisen asetuksen kohde, tätä asetusta voitiin nimittäin soveltaa ainoastaan niihin asetuksessa N:o 1442/93 määriteltyihin A- ja B-luokan toimijoihin, jotka halusivat tuoda banaaneja vuoden 1994 kiintiön rajoissa ja jotka ovat tämän vuoksi ryhtyneet tarpeellisiin valmisteleviin toimiin, joista on säädetty tässä samassa asetuksessa.

18 — C-478/93, Alankomaat v. komissio (Kok. 1995, s. I-3081).

77. Vaikka riidanalainen asetus on näin luonteeltaan säädös, tämä ei ole riittävä peruste kanteen tutkimatta jättämiseen. Yhteisöjen tuomioistuin on nimittäin hyväksynyt sen, että myös säädös voi normatiivisuudestaan huolimatta koskea suoraan ja erikseen sellaista toimijaa, joka on tilanteessa, jonka perusteella se voidaan erottaa kaikista muista oikeussubjekteista. [19] Oikeuskäytännön [20] mukaan on myös mahdollista, että säädöksen tietyt säännökset ovat todellisuudessa päätös, joka koskee suoraan ja erikseen yhtä tai useampaa toimijaa.

78. Kaikissa näissä tilanteissa kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä on, että säädöksen on vaikutettava kyseessä olevien toimijoiden oikeudelliseen asemaan sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella nämä toimijat erottuvat kaikista muista ja ne voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu.

79. Olen mielestäni osoittanut sen, että näin ei ole nyt esillä olevassa asiassa. Kyseistä toimenpidettä sovelletaan yhdenmukaisesti kaikkiin asetuksen N:o 3190/93 soveltamisalan

19 — Tässä voidaan mainita erityisesti asiassa C-309/89, Codorniu v. neuvosto, 18.5.1994 annettu tuomio (Kok. 1994, s. I-1853), jossa kantajaa koski erikseen sellainen säädös, jolla loukattiin kantajan erityisiä oikeuksia, ja asiassa C-358/89, Extramet v. neuvosto, 16.5.1991 annettu tuomio (Kok. 1991, s. I-2501), jossa polkumyyntimenettelyyn liittyen katsottiin, että säädös koski kantajaa erikseen sen tosiasiallisen tilanteen vuoksi, että kantaja oli kyseisen tuotteen tärkein maahantuoja, tämän tuotteen käyttäjä sekä jalostetun tuotteen osalta yhteisön tuottajan tärkein kilpailija.

20 — Ks. erityisesti asia 240/84, NTN Toyo Bearing Company ym. v. neuvosto, tuomio 7.5.1987 (Kok. 1987, s. 1809).

määrittämän ryhmän muodostaviin toimijoihin. Vähennyskerrointa sovelletaan kaikkiin näihin toimijoihin samalla tavalla. Eri toimijoita ei voida erottaa toisistaan. Toimijat voidaan erottaa vain suhteessa niihin toimijoihin, jotka eivät ole hakeneet viitemääriä.

80. Kuten Ranskan hallitus on korostanut, valittajat eivät ole pyrkineet osoittamaan, että kyseessä olisi sellainen erityistilanne, jonka perustella ne voitaisiin erityisesti erottaa kaikista muista toimijoista, joihin sovelletaan asetusta N:o 3190/93.

81. Valittajat vetoavat lopuksi siihen, ettei niillä ole käytettävissään mitään muuta oikeussuojakeinoa kyseistä asetusta vastaan.

82. On kuitenkin syytä mainita, että asetus N:o 3190/93 ei ole se toimenpide, jolla kullekin toimijalle ilmoitetaan sen lopullinen viitemäärä (eikä siitä missään tapauksessa seuraa tuontitodistuksen myöntäminen). Muistutan, että asetuksen N:o 1442/93 6 artiklan mukaan tällaisen toimenpiteen voi suorittaa ainoastaan toimivaltainen kansallinen viranomainen. Sellainen toimija, joka katsoo oikeuksiaan tavalla tai toisella loukatun viitemäärää myönnettäessä, voi riitauttaa ainoastaan tämän viimeksi mainitun toimenpiteen. On selvää, että tätä koskevan oikeusriidan yhteydessä toimijat voivat vedota kaikkiin oikeudellisiin perusteisiin ja että kansallinen tuomioistuin voi esittää yhteisöjen tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksen, jos se epäilee kyseisen asetuksen pätevyyttä.

83. Katson kaiken edellä esittämäni perusteella, että valittajat eivät täyttäneet sitä edellytystä, että riidanalaisen asetuksen on koskettava niitä perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla erikseen.

Ratkaisuehdotus

84. Ehdotan, että Ranskan tasavallan tekemä valitus otetaan tutkittavaksi ja että asiassa T-70/94 annettu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio kumotaan siltä osin kuin siinä on otettu tutkittavaksi Comafrica SpA:n ja Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co:n nostama kanne, jossa ne vaativat yhtenäisestä vähennyskertoimesta kullekin A- ja B-luokan toimijalle vuoden 1994 tariffikiintiöstä myönnettävän banaanimäärän määrittämiseksi 19 päivänä marraskuuta 1993 annetun komission asetuksen (EY) N:o 3190/93 kumoamista.

85. Lisäksi ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin ratkaisee perussääntönsä 54 artiklan nojalla asian lopullisesti itse ja jättää näin tutkimatta Comafrica SpA:n ja Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co:n nostaman kanteen.

86. Oikeudenkäyntikulujen osalta ehdotan, että kukin asianosaisista määrättäisiin vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklan toisen kohdan mukaisesti.